

la part més espinosa, amb una bona unió crec molt més senzill de reduir totes les altres i més amb la força moral que això ens donaria.

Si no fos possible un arranament per mitjans suaus, com que és qüestió de vida o mort, no hi hauria més remei que apellar a tots els altres mitjans per violents que fossin. Llavors no hi ha més remei sinó que el Sindicat tregui les urpes.

Aquí haig de recordar, que per motius immensament més lleus, menys nocius per a l'estament mèdic, que els emprats pels directors de les mèdiques, hem expulsat del Sindicat uns quants companys.

Per esperit de la més elemental justícia, hauríem de fer el mateix amb aquells.

Comprenc que això pugui portar un conflicte dins del Sindicat, màxim si es té en compte que hem de comptar amb la possibilitat que els segueixin els addictes. No hi fa res, val més morir-se en cas extrem, que viure amb vilipendi. Per altra part, és possible que a algú d'aquests també se l'hagués d'expulsar després i, a més, hem de pensar que tots aquells que tinguin concepte clar dels seus interessos, no se separaran.

Un cop fet aquest treball d'eliminació, el Sindicat hauria de posar a prova l'esperit sindical

dels seus associats, acordant no prestar els seus serveis a dites entitats, i expulsar també tots aquells socis que no complissin els acords, fos el nombre que fos. Seria qüestió de jugar-se el tot pel tot.

Si hi hagués bona unió, indubtablement la victòria seria nostra i el Sindicat en sortiria immensament enrobustit, per a lluitar en tots els altres problemes que té pendents, que no són pas pocs.

Si això no fos possible, llavors entenc arribada l'ocasió de crear pel Sindicat la mútua de competència que hem dit abans, a fi de destruir-ho tot i començar de nou.

Si això no fos possible, consideraria arribat el moment de declarar el Sindicat, no ja l'eina *esquissada*, sinó una eina *inútil*, i per tant procediria la seva dissolució, i *que campi qui pugui*. Però abans d'arribar a aquest punt hem d'esperar que els companys ho reflexionaran bé, i reaccionaran per a no arribar-hi, car això fóra el suïcidi, i conscientment ningú se suïcida. No serem pas nosaltres diferents de tothom. Bé ens deu quedar un xic d'instint de conservació, que és l'últim que perden fins els irracionals. Per altra part, pensem, com ja hem dit, els molts altres problemes que ens queden per resoldre i que fan cada dia més necessari el Sindicat, si bé un Sindicat fort i compacte, enèrgic i actiu.

Socis expulsats definitivament del Sindicat de Metges de Catalunya i Balears i que tenen declarat l'aïllament professional:

Josep M. Ballús i Casabella, de Navàs

Manuel Morlius i Aulet, de Massanet de Cabrenys

Lliurat Roig i Català, de Viladecans

Josep Sors i Ruat, de Garriguella

Metges als quals el Sindicat de Metges de Catalunya i Balears té declarat l'aïllament professional:

Camil Dasveus i Farell, de Berga

Ramón Martín i Llobet, de Berga

Francesc Llabrés i Piris, de Puigreig

Josep Minguella Josa, de Torralavit

Martínez i Burgès, d'Algaida (Balears)

Candid Lòpez i Peñaranda, de Santa Maria (Balears)

Emili Burgès i Marco, de Maria de la Salut (Balears)

Florentí Andreu i Martínez, de Montuiri (Balears)

Enric Moral i Ferreira, de Consell (Balears)